

21. søndag efter Trinitatis d. 10. november 2019

Salmer:

402: Den signede dag

289: Nu bede vi den Helligånd

582: At tro er at komme

277: Herre, når din time kommer

Prædikentekst: Johannesevangeliet 4,46-53

Jesus kom nu atter til Kana i Galilæa, hvor han havde gjort vand til vin.

Der var en kongelig embedsmand, hvis søn lå syg i Kapernaum. Da han hørte, at Jesus var kommet fra Judæa til Galilæa, tog han hen til ham og bad ham om at komme med derned og helbrede hans søn; for han lå for døden. Da sagde Jesus til ham: »Hvis I ikke får tegn og undere at se, tror I ikke.« Den kongelige embedsmand svarede: »Herre, kom med derned, før mit barn dør.« Jesus sagde til ham: »Gå hjem, din søn lever.« Manden troede Jesus på hans ord og gik; og allerede mens han var på vej hjem, kom hans tjenere ham i møde og fortalte, at hans dreng var i live. Han spurgte dem så ud om, i hvilken time han havde fået det bedre, og de svarede: »I går ved den syvende time forlod feberen ham.« Da forstod faderen, at det var sket netop i den time, da Jesus havde sagt: »Din søn lever.« Og han og hele hans husstand kom til tro.

”Det vil jeg se, før jeg tror.” ”Det vil jeg se, før jeg tror”. Den sætning siger vi mennesker ofte.

Måske når vi i radioen hører en skatteminister sige, at NU skal der nok komme styr på alle problemerne i SKAT. Det vil jeg se, før jeg tror.

Eller når vi i TV-avisen ser, at Trump, Erdogan, Putin og Assad er blevet enige om fred og retfærdighed i Nordsyrien. Det vil jeg se, før jeg tror. Det vil kurderne nok også.

Eller når et andet menneske skuffer os for anden, tredje, fjerde, femte gang, siger undskyld og lover bod og bedring. Det vil jeg se, før jeg tror.

Eller når vi lover os selv, at nu vil vi stoppe med vores dårlige vaner: Det sene fjernsynsprogram, som ødelægger nattesøvnen, den ekstra portion dessert, som vi ikke har brug for, eller den trælse tendens til at blive stolt over det gode, vi gør. Nu skal det være slut med dem. Og en indre stemme siger til os: Det vil jeg se, før jeg tror.

Det ligger dybt i den menneskelige natur at ville se, før vi tror. Derfor har mange mennesker det svært med at tro på Gud. Hvis han da bare ville vise sig for os, som han gjorde for Moses på bjerget, da han fik de 10 bud, eller hvis hans eksistens da bare kunne bevises, som en anden matematisk ligning, eller hvis han gav os den længe ventede helbredelse, det dejlige arbejde, den nye iPhone 11, den nære relation, vi beder så meget om. Så ville vi tro. For så har han vist sig så tydeligt, at der ikke er anden udvej end at tro.

Nogle mennesker er så heldige, at de får at se, så de kan tro. En af dem var Na'aman, den store hærfører fra et af Israels nabofolk, aramæerne. Han var vellidt af sin konge, bl.a. fordi han havde vundet militære sejre over Israel. Na'aman havde et godt liv, men blev spedalsk. Alvorligt sygt. En ung tjenestepige, som han havde bortført fra Israel, gør ham nådigst opmærksom på, at der findes en profet i Israel, nemlig Elisa, som kan helbrede ham. Na'amans situation må have været desperat, for han lytter til pigen og tager afsted. Han har klare forventninger til mødet med profeten og den indgriben fra Gud, som han håber på. Profeter, de står da og råber højt til Gud, lægger deres hænder på den syge, og så sker miraklet vel i samme øjeblik. Da han når frem, har profeten en anden plan og siger: ”Gå hen og bad dig syv gange i Jordan, så bliver din krop rask, og du bliver ren.” Na'aman bliver vred og vil ikke lytte. Hvad er nu det for noget pjat med floden Jordan? De floder, de har hjemme i hans hjemland Aram, er da lige så gode at vaske sig i. Det virker for tyndt og for let. Hans folk får ham dog overbevist om at forsøge, for ville han ikke gjort noget, som var mere kompliceret? Jow jow, så han lader sig overbevise, bader sig 7 gange i Jordan-floden og bliver rask. Og han kommer tilsyneladende til tro på Israels Gud, i hvert fald udbryder han: ”Nu ved jeg, at der ikke er nogen Gud på hele jorden undtagen i Israel.”

Na'aman kom til tro, da han så Israels Gud gøre et under. Na'aman fik lov at se, fik lov til at blive helbredt, og så var der ingen anden udvej for ham end at tro på Israels Gud.

Mange år senere kommer en anden kongelig medarbejder, en højt betroet embedsmand til en endnu større jødisk profet, Jesus Kristus, Guds søn. Den her embedsmand har rejst de 25 km fra Kapernaum og op til Kana, hvor Jesus var. Hans søn er nemlig syg, og han vil have Jesus til at komme med sig. Han forestiller sig, at hvis Jesus skal hjælpe, skal Jesus helt tæt på, måske bede en

høj bøn til Gud og røre den syge med sin hånd. Jesus virker i første omgang lidt afvisende og brysk, da han svarer manden: ”Hvis I ikke får tegn og undere at se, tror I ikke.”

Jesus ved, at mange mennesker vil se, før de kan tro. Er Gud kærlig? Det vil jeg se, før jeg tror. Har Gud magt til at helbrede mennesker? Det vil jeg se, før jeg tror. Er Jesus Guds søn, er han virkelig noget særligt? Det vil jeg se, før jeg tror.

Men embedsmanden er ikke så optaget af en teoretisk diskussion om at ville se, før man kan tro. Han er heller ikke så optaget af spørgsmålet om Guds eksistens eller om præcis, hvem Jesus er. Han har bare hørt, at Jesus har gjort særlige ting i Jerusalem til den jødiske påske kort tid forinden. Jesus virker på ham som en person med særlig autoritet over andre mennesker, ja, måske også med magt over sygdomme? I sin desperate situation er manden derfor taget til nabobyen for at se, om Jesus mon ikke også kan gøre noget ved hans syge søn. Embedsmanden afbryder derfor Jesu tanker og ord om, at mennesker vil se, før de kan tro, med en bøn: ”Herre, kom med derved, før mit barn dør.” Hans søn er syg. Han ønsker ham rask. Det fylder hele hans hjerte og liv lige nu. Det er det eneste, han tænker på. Hans vigtige arbejde er ligegyldigt. Han er ligeglad med, hvad andre tænker om ham. Han er ikke optaget af Jesu filosofiske tanker, men kun af sin søns sygdom. Kan du gøre noget ved det eller ej, Jesus?

Jesus forbarmer sig over manden. Forstår, og anerkender, at han ikke bare vil have et under eller et mirakel for at komme til tro, men vil have sin søn helbredt.

Gå hjem, din søn lever! Gå hjem, din søn lever!

Underforstået, han *lever* ikke kun, han skal blive helbredt for sin sygdom og få et langt liv.

Hvad svarer manden? Siger han: Det vil jeg se, før jeg tror? For Jesus kom jo ikke med ham hjem, som han bad om. Jesus valgte ikke at helbrede sønnen på den måde, som embedsmanden forestillede sig. Den kongelige embedsmand viser sig dog at være mere tillidsfuld end Na’aman. Han forlader hurtigt sin forestilling om, hvordan Jesus skulle gribe ind og tror Jesus på hans ord. Jeg tror, at jeg vil få det at se. Jeg tror, at jeg vil få det at se.

Han vender hjem, hans søn er blevet rask, og det er sket på præcist det tidspunkt, hvor Jesus sagde: Gå hjem, din søn lever. Embedsmanden og hele hans husstand kommer derefter til tro på Jesus.

Både beretningen om Na'aman og beretningen om den kongelige embedsmand ender altså med helbredelse og tro på Gud. Men hvor Na'aman kun modvilligt fulgte Guds måde at gøre tingene på, så var embedsmanden straks med på Jesu måde at få helbredelsen til at ske. Til gengæld fik Na'aman lov at se, før han kom til tro. Det gjorde embedsmanden ikke. Han gav Jesus sin fulde tillid, sin tiltro, han troede Jesus på ordet, og miraklet skete og efterfølgende kom han helt til tro på Jesus. Han ville ikke se miraklet ske, før han troede på Jesus. Han troede, at han ville få det at se. Og det fik han.

Hvad med os? Skal der tegn og undere til, før vi tror? Vil vi se helbredelse, se Jesus, se engle, se mirakler, se vækkelse, se lykke i vores liv, se dyb fred i vores indre, før vi tror? Eller tør vi forfølge det ideal, som Jesus gav til den tvivlende discipel Thomas? Efter Jesu opstandelse ville Thomas se og mærke Jesu naglemærker i hænder og side for at tro på den opstandne Jesus. Jesus sagde til Thomas: Du tror, fordi du har set mig. Salige er de, som ikke har set og dog tror.

Nogle får lov til at se, inden de kommer til tro. Som Na'aman gjorde. Som de mennesker gør, som bliver helbredt fra sygdom, eller de mennesker, som har dybe oplevelser af Guds nærvær eller de mennesker, som i et syn ser Jesus, som forfatteren Charlotte Rørth gjorde det.

Det er nok de færreste af os. De fleste af os får Jesu ord til Thomas at leve på og trøste sig på: salige er de, som ikke har set, og dog tror.

Man kan godt tro, selvom man ikke har set. Selvom man ikke har erfaret. Selvom man ikke har mærket.

Men alligevel. Det er ikke bare en tro på ingenting. En tro på et tomrum. En tro på troen selv. Det er for det første en tro, som strækker sig bagud. En tro på alt det, der står skrevet i de fire evangelier om Jesus. De er netop skrevet for vores tros skyld. Slutningen af Johannesevangeliet sætter ord på det: "Jesus gjorde også mange andre tegn, som hans disciple så; dem er der ikke skrevet om i denne bog. Men dette er skrevet, for at I skal tro, at Jesus er Kristus, Guds søn, og for at I, når I tror, skal have liv i hans navn."

Salige er vi, som ikke har set, og dog tror. Vi har ikke set Jesus selv, men vi har beretninger om ham. Solide beretninger. Troværdige beretninger. Ord fulde af håb og trøst.

Vores tro strækker sig også fremad. Som det hedder i det fjerde vers af vores dåbssalme: Fyldt af glæde over livets under:

Ved dit værk, ved kærlighedens vilje,
er vi født på ny til liv i Kristus,
til et åbent liv i tro og tillid.

Et åbent liv i tro og tillid. Et liv, hvor vi går i tro, selvom vi ikke har set. Et liv, hvor vi har tillid til, at Gud vælger at gribe ind på sin måde, og ikke altid på den måde, vi forestiller os.

Et liv, hvor vi ændrer vores ”det vil jeg se, før jeg tror” til ”jeg tror, at jeg vil få at se”.

Den kongelige embedsmand troede, inden han fik at se. Men han troede ikke på noget tilfældigt eller på ingenting. Han troede på noget bestemt. En person. Guds søn. Han havde tillid til Jesu stemme og ord, som sagde ”Gå hjem, din søn lever.”

Vi kaldes også til at gå i tro. Tro på, at vi vil få at se.

Gå! Der *kan* ske forsoning mellem de familiemedlemmer eller venner, som har noget mod hinanden.

Gå! Du *kan* få styrke til at tilgive den, som har gjort det utilgivelige mod dig.

Gå! Du *skal* en dag få Gud at se. Om ikke i det her liv, så i det næste.

Gå! Der *er* trøst at få, selv på de dage, hvor sorgen og savnet bider stærkest.

Gå! Gud *har* gode planer for dit liv, selvom alt ser novembermørkt og trist ud.

Gå! Der *er* mennesker, som vil være venner med dig, selvom du føler dig ensom.

Gå! Gå i tro, Gud går med. En dag vil du få at se.